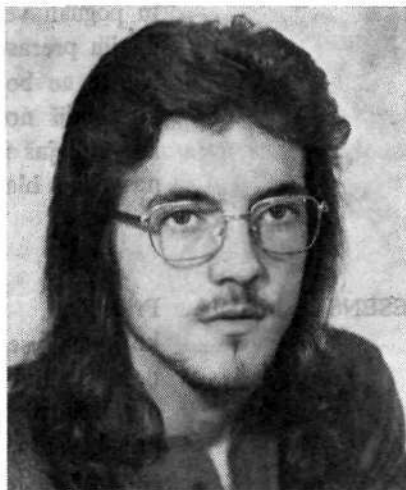

Vsakokrat odhod,
glasne kaplje.
Velika želja je,
največje drevo pa ne more dorasti.
Toplota naju stresa,
ampak jezno sonce požene iz okna
in divja križišča raztrgajo ustnice
v dva človeka.

Slike

Niko
Nikolčič

PRVA SLIKA Profesor na mizi,
goba v lijaku,
beseda v ustih,
brez misli.

Tričetrť na eno,
pouka še ni konec,
vrata so zaprta,
še dvajset minut.

Racio se prepleta z mislijo.
Kakšen absurd!?
beseda je le beseda.
Prsti pišejo pesem.

TRETJA SLIKA Juke box igra,
 bele in rdeče rože,
 v zeleno črni vazi,
 v roki cigareta.

Na desni strani smeh
mladih deklet,
smeh na njunih ustnicah,
piham oblake dima.

Pred mano februar,
hrastova miza,
odsev luči.
Roka še vedno piše pesem.

ČETRТА SLIKA- Sedel sem nekega torka pred TV ekranom.
TV EKRAN Z nogami sem izvajal na fotelju čudne umetnije.
 Prsti so igrali v ritmu tanga.

V ustih sem imel slasten zalogaj,
mislim, da je bil kruh.
Neki vietnam na ekranu,
že spet atmosferske motnje,
zapečena skorja.

Letalo.
Ogenj.
Kruh.
In nič več.

Prebavljam v želodčnem soku,
roka pa še vedno piše pesem.

ŠESTA SLIKA- Knjiga s parketom,
RAZGLEDA znak moškega na mizi,
 zelena veja zunaj,
 brez sonca.

Rjavi šumi izza velikih dioptrij,
povezani v nedoločeno barvo srca
svetlih in temnih senc,
tavajo levo in desno.

Dekletov pogled sledi ptici,
dvojni trak v laseh
vročega kostanja in blaga.
Nove najlonke.

SEDMA SLIKA-
NOVEGA
USTVARJANJA

Vse življenje mine, tudi moje življenje.
Čas bo dim, moje telo bo drevo.
Vse mine.

Rojen sem v neki sreči moškega,
prvič se sprehodil v maminem krilu
in živel v sončnih travnikih svojih sanj.

Zdaj se prebijam skozi vihar.
brez ljubezni ob strani,
vedno sam.

Čakam smrt kot ostale stvari v mojem snu,
kot ples ljubezni, ki pride,
ko se prebudiš
in zopet zaspiš.

Čez nekaj sonc se bom srečal z drugim življenjem.
Moje sanje bodo postale nežna pesem listov,
kri bo življenjski sok nove poezije
in roka ... krošnja bo pisala novo pesem.